

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus quam Iudæ exitiosus, ignominiosus, & odiosus habitus sit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

2. Reg. 7.

1. Paral. 17.

Hebræ. 9.
Arca testa-
mēti propter
quid in ma-
gno honore
habita sit.

Reuerentia
& deuotio
quanta erga
Christi hu-
militatem
habenda.
Benignitas
Saluatoris
quanta.
Matth. 8.
Lucæ 17.

Sancta sua
Iudæi quanta
diligentia
celauerunt.

Partis alie-
rius Argu-
menti expli-
catio.

vir esset qui multum sudisset sanguinem, quasi pro arcæ maiestate huic offi-
cio indignus, qui tamen Deo quoque id iubente, Salomoni hoc filio suo commi-
sit, qui patris expleret deuotionem, impensas eidem ad hoc præparans videli-
cet auri centum millia talentorum, argenti verò mille millia talentorum, &
alia huic negotio necessaria absque numero. Deinde quoque ad ministerium co-
ram arca Domini triginta millia Leuitarum ordinauit. Itaque si arcæ Domini
quæ nil erat aliud quam ligna deaurata, habentia in se tabulas Moyfi, vnam
auream manna, virgamque Aaron quæ fronduerat propterea tamen quod se-
gura erat Christi, tanto colebatur honore, tanta obseruantia celebratur, atque
in tanta habebatur maiestate, quo decuit cultu honorari eum, qui vera vniuersi
Dei erat arca: qui non aureis laminis, aut velis varicoloribus, sed sanctissimi
humanitate vestitus, & celestibus intellectualibus, subtilibus, lucidis thronis
Cherubim & Seraphim insidens ac præfidens, quanto altior est cunctis, tan-
to est etiam vniuersis sanctior atque dignior?

O quanto desiderio, quanto amore, qua reuerentia, qua humilitate, qua
deuotione & gratiarum actione, quanto denique iubilo erat videndus, audiendus,
tangendusque, qui ex nimia pietatis suæ beneuolentia, qui ex benignissima
dilectionis suæ exuberante, qui denique pro mansuetudine sua gratiosissima,
cunctis adeo se præbuit affabilem, familiarem ac mitem, ut laprosos, immanes
dos, peccatores, miseros, dæmonibus obsessos, despicabilesque ad se reciperet,
illis loqueretur, sanitatem restitueret, absolueret à peccatis, omniumque proce-
deret salutem: Nam & eos qui ab aliorum hominum consuetudine arcebatur,
ipse ad se admittebat, tangebatur, præbebatque se tangendum, nemini se no-
gans, omnibus verò se cupientibus offerens. Postremo, ne hoc quidem tace-
dum est, quam magna diligentia (Iosepho teste) celauerint sancta sua Iudæi
Iudæi quanta diligenter celauerunt: quam obrem alienigenas quoque templum non sine
igitur debuissent maiori studio à nationibus prophanis sanctissimum in ho-
mine latentem Deum abscondere, & sibi missum seruare, nec alijs tradere,
ne apud eos qui sapere quæ Dei sunt, nesciunt, contemneretur seu negligere-
tur? Quare non potius curabant, ut sibi apprime necessarius, utpote tam ani-
marum quam corporum medicus, mortuorumque suscitator, vel ideo abscon-
derent, ne à Romanis cui subditi erant, sibi tolleretur? Iam verò ipsi prohi-
derunt hunc gentibus: nec solum non honorandum, sed illudendum etiam
despiciendumque quibus potuere modis curarunt. Tantum abfuit ut veneratione
aliqua celandum iudicarent.

Iesus quam Iudæis exitiosus, ignominiosus, & odiosus, habitus sit.

Itaque cum debuissent Iudæi Christum vti sanctum sanctorum venerari et
colere, seque eius maiestate contuenda agnoscere indignos, contra cæcati fu-
rore ac inuidia, manibus sacrilegis, immundis ac sanguine plenis, com-
prehendunt, tenent, ligant, trahunt, trudunt, percutiunt, ignominioseque ac con-
tumeliose afficiunt. Et quemadmodum olim infantem sanguinario prodide-
runt tyranno Herodi, ita modo post innumera ab eodem suscepta beneficia
captum, vinctum, atque ut mortis reum, iniquissime à se iudicatum, pagano
addit

adducunt Pilato. Ante quem fama, honore, vestibusq; deinde, puta ad flagellationem & crucifixionem, est nudatus, spectaculū & confusionis opprobrium coram omni hominum frequentia factus. Quocirca Iudæis iusto id quoque contigit iudicio. Nam quia Christi humanitatem innocentissimam, veracundissimam, atq; pudicissimam, nudantes, quantum in se fuit, debonestauerunt, ridendamq; prauis exposuerunt hominibus, puta facinorosis, paganis atq; idololatriis: omnia sancta eorum, in quibus gloriantes stultè præsumebant, sunt non solum revelata, verum etiam illis ablata & gentibus tradita.

Sancta omnia Iudæorum quo iusto eis iudicio ablata sint.

Huius rei manifestam in passione & morte sua illis Christus obtendit figurā, quando velum templi (quo sancta eorum omnia abscondebantur) scissum est à summo vsq; deorsum & postmodum eadem eorum sancta per Titum & Vespasianum (vt Iosephi historia, arcusq; triumphalis Romæ propè Mariam nouam, manifestant) sub gloria sunt triumpho ostentata. Videamus igitur nunc, quibus rex gloriæ, Dominus virtutum, & cui omnis debetur honor, confusionibus, ignominijs, opprobrijsq;, & hoc multifariam, afficitur. Ducitur ad Annam, ceu de mala suspectus doctrina discutiendus, examinandusq;, & ad saniores erudiendus. Quis est qui ducitur imbuendus? Sapientia æterna Patris, Christus Dominus, supremus Doctor veritatis. Et quis est hic Anna?

Veli templi scissio quid figurant. Match. 27.

Pontifex quidem suo tempore, saducaus tamen, & iuxta fidem Iudæorum pessimus hæreticus, quod non vno tantum capite in Actis Apostolorum innuitur. Quid iam erat aliud quæso, Christum Dei sapientiam & veritatem constituere discutiendum iudicandumq; de sua doctrina & discipulis ante hominem hæreticum, ad cuius quasi fidem & eruditionem corripere deberet Christus, nisi eundem quoq; Christum falsæ & iniquæ doctrinæ insimulare, vt potè qui correctione egeret, & crimen hæreseos eidem dolosè impingere, quippe qui ad hæretici normam erudiendus, corrigetur? Huiusmodi dolos nequissimos discere etiam in reliquis multis, quæ circa Christum gesserunt, homines & nequitia & inuidia insignes quoniam quantis potuerunt cum ingenijs tum viribus, & vt addam etiam simulationibus, Christi famæ gloriosissimæ maculam inurere moliebantur. Quod si fortassè vel ij qui Christum ducebant, non tam exacte singula trutinantes, quantum Christo id aut aliorum quodlibet adhaereret impropertij intelligebant, generalis tamen intentio, studiumq; & opera eorum qui ad summum nitebantur ignominiosum reddere Christum, eo ipsos fecit reos omnium scilicet quæ in Christi vergebant opprobrium seu impropertium, quamuis hoc illud vè singulariter aut expresse eis non in mentem venisset, hoc est, quamuis non intendissent: quia ad huiusmodi omnia, & ad illorum noxam cōtrahendam ac demeritum suppliciumq;, praua eis & consummata sufficiebat voluntas hæc generalis, quod quibus possent modis, Christo famam auferrent. Proinde per Hieremiam Dominus dicit:

Prauum est cor hominis & inscrutabile, & quis cognoscat illud: Ego Dominus scrutans corda & renes, qui do vnicuiq; secundum fructum adinventionum suarum. Animaduerte quia non dicit, qui do vnicuiq; iuxta adinventiones suas, sed secundum fructum adinventionum suarum, vt intelligamus non solum quæ agimus mala, nobis imputanda: verum etiam quæ ex multis nostris operibus scandala aliavè mala quasi operum nostrorum fructus enascuntur, & hoc tunc potissimum, quando nostra est hoc modo constituta voluntas, vt æquè facere-

Opprobrijs quævis Christus in sua passione sit affectus.

Act. 4. 5. 29. Anna quælis fuerit hæreticus.

Hier. 17. Apocal. 2.

mus

mus mala quæ agimus, tametsi præsciremus mala plura inde secutura. Hoc modo Iudæi omnium impropiorum Christi sunt rei quamuis plura fortasse quam putabant, aut intenderent singulariter, Christo accesserint eorum generali peruersa voluntate. Certum est enim, nec quisquam puto inficias ibit, scripturis præsertim hoc ipsum testantibus, Iudæorum omne fuisse propositum, omne cõsilium, omne studium, Christo detrahere famam, ignominiam componere, confusions, quantas possent exaggerare, stimulante eos (qua pleni erant) inuidia, & ad nequitia dolos eorum ingenia erudiente. Aderrat ipsis quoque instructor sagacissimus, rector & eorum caput diabolus, qui Christi persecutionem eorum animos exercuit, singula quæque profundius subreibusque machinando instituens, quam humana posset simplicitas aduertere. Quapropter pro regula generali tenendum foret, non centesimam, imò nemillesimam quidem partem eorum quæ passus est Christus, posse inuestigari. Verùm ad institutum redeamus: Annæ pontifici hæretico adductum esse diximus Christum, suæ doctrinæ rationem expositurum. Inde ductus est ad

Caiphas cur.
Simoniacus
fuerit.

Caipham Simoniacum (officium enim & pontificatus dignitatem precie merat à Romanis) ab eodem peruestigandus, ipse ne esset Christus aut filius Dei. Adductus est tertio ad Pilatum, audiendus an rex esset Iudæorum. Herodius quoque regi profelyto missus est, perinde ac proprio iudici, in cuius foret provincia conceptus & educatus. Hic Iesum tentat curiosus, scire cupiens, num supra naturam in illo aliquid esset, propterea satagebat Iesu potentiam in igno miraculo vè aliquo experiri. Postremò populari turbæ, cæco videlicet & sedizioso vulgò productus est, qui iudicaret, ipse ne morte dignior, an Barabas latro esset: & vter horum seruari vitæque donari esset dignior altero, qui esset interficiendus, vbi iniuria & contumelia ineffabili, latro prælati digniorque ac melior habitus est Christo. Siquidem Christus ad mortis supplicium, latro ad vitam petitur. Aduertis, reor, modo quantum sit Christi opprobrium, quo satiatur Christus. Nam si infames, turpissimos, indignosque atque nefandos iudices, ante quos statuitur iudicandus, rectè consideras, videbis non potuisse maiorem fieri contumeliam Christo, quam vti sanctitas ab impuritate, honestas ab iniquitate, à falsitate veritas, atque vti ita dicam, Deus à diabolo iudicaretur. Nec absurdum putetur, quod Domini hostes diabolum vocamus. Quomodo enim non rectè diabolus vel diaboli vocæur, qui Christum persequuntur, qui arma & diaboli sunt membra, quorum est diabolus caput, per quos etiam operatur? Dico igitur Christum sanctum Dei atque sanctitatem ipsam, dum hæretico, dum Simoniacò, dum pagano, dum profelyto, dum denique cæco offertur populo iudicandus atque huiusmodi nefandorum iudicium & iudicium fert, & sententiam, dehonestari atque ignominia exponi.

Luca 22.

Concilium
in domo
Caiphe quot
ex præcipuis
Iudæorum
interfuerint

Surrexit enim omnis multitudo in domo Caiphe, vbi mane omnes volunt nonnulli esse conuocatos ad concilium, eosque maximè qui nocte simul non affuerant in damnatione Christi vti vniuersorum communis, par, vnaque esset sententia ac damnatio Christi. Dicitur à quibusdam, in domo Caiphe congregatos fuisse in concilium sexcentos vndecim sacerdotes, principes Iudæorum, seniores, scribas & pharisæos: nec tamen quod tot illi fuerint, contra veritatem pugnare videtur, nam ex omni Israël præsentibus erant adhuc festi diem, per vniuersam gentem suam quos habebant rectores, principesque ac sacer-

cerdotes: qui omnes putandi sunt tunc vocati in concilium, propter turbam quæ tunc simul conuenerat, quamq; metuebant Iudæi, in pace ac tranquillitate tenendam, vt Christi damnatio, quasi totius Israel siue vniuersæ gentis Iudaicæ nomine fieret. *Surgens itaque omnis multitudo, duxit illum vinctum ad Pilatum.* Et illi qui comitabantur Christum, non introierunt in pratorium Pilati, ne contaminarentur sed manducarent Pascha: quasi domus pagani & incircumcisi hominis, aut locus vbi super sanguine iudicatur, pollueret eos: sanguis verò innocens, cuius effusionem machinabantur, imò studium, opera & praua voluntas eorum, quibus innocentem Christum moliebantur interficere, non inquinaret eos.

Precatio pro casta reuerentia.

T Domine Iesu Christe, qui propter nos despici contemni, indigneq; tractari voluisti: da nobis in omni seruitio tuo, maxime autem in sancti Altaris tui ministerio atque laudum tuarum, & castam reuerentiam, & vigilantem sensuum custodiam, & deuotionis seruorem exhibere: & in spiritus nuditate, atque simplicitate, cum semper, tum precipue in illo tempore tibi inauertibiliter inharere, qui es benedictus in secula, Amen.

DE IUDÆORVM ACCUSATIONE ANTE
Pilatum. Theorema XII.

ARGVMENTVM.

Virtus quæ nunquam potest satis laudari, accusatur: iniquè defertur, & perinde ac peccatis obnoxia traducitur.

IESVS SANCTITAS PERFECTIOQUE VIRTU-
tum omnium quanta fuerit. Concio XII.

Compertum est, sanctorum nonnullos tantam obtinuisse virtutū perfectionem, vt humanæ fragilitatis naturalem conditionem supergressi, quasi in quandam voluntatem Deiformem inducti viderentur. Si quidem ad eò (verbi gratia) in quibusdam virtus viguit castitatis, vt pro illa obtinenda conseruandavè, non modo non egerentur contra tentationes concupiscentiæq; carnis colluctari seu configere, verum etiam tentationum & rebellionis insensibilitate ferme adepta, motus carnis luxuriæq; delectationes penitus nescirent. Simili modo quoq; in fortitudine pleriq; ad eò fuerunt roborati, vt pœnas immanissimosq; pro Christo cruciatus tolerandos non solum non expauescerent, sed etiam astuantèr desiderarent, & secundum mentem suauiter amplecterentur. At verò quantacumq; virtutum perfectione enituerint sancti, nulla tamen interim ipsorum virtus, Christi poterit sanctitati comparari. Cunctæ enim ac singulæ virtutes quæ in Christo locum inueniunt, (sunt namq; virtutes, quæ Christo ratione singularissimæ excellentissimæq; dignitatis eiusdem non congruunt: vt fides quæ credendarum, non ap- parentium est rerum, ignotarumq; & inexpectarum, quæ aternæ non congruant.

Virtutū perfectionem
quantā sancti quidam
obtinuerunt.

Sanctitas
Christi quā-
tū aliorū ex-
cellat sancti-
tatem.
Virtutes
quædam cur
Christo nō
congruant.
Hebr. II.